

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 449/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. Ž., V., zastúpeného advokátom JUDr. B. K., V., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo/133/2011 z 29. septembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Ž. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2011 doručená sťažnosť P. Ž., V.(ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo/133/2011 z 29. septembra 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou Okresnému súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) domáhal uložiť žalovaným povinnosť

zaplatiť mu ním požadovanú zľavu z kúpnej ceny ojazdeného motorového vozidla a náhradu nákladov spojených s prepravou uvedeného vozidla, ako aj trovy konania.

Okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 11 C/150/2008 z 21. júla 2010 tak, že žalobu zamietol a sťažovateľa zaviazal, aby žalovaným uhradil trovy konania. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) tak, že v zamietajúcej časti potvrdil rozsudok okresného súdu vo veci samej a zrušil ho vo výroku o trovách konania.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo/133/2011 z 29. septembra 2011 tak, že dovolanie odmietol a žalobcu zaviazal uhradiť žalovaným trovy dovolacieho konania.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na skutkové okolnosti relevantné v predmetnej veci, pričom namieta to, ako všeobecné súdy právne posúdili uvedené skutočnosti. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza:

«Okrem tejto zistenej a prejavenej vady sa v priebehu konania zistilo, že informácie predávajúceho o stave vozidla neboli úplné resp. boli nesprávne.

V podaní zo dňa 12. 3. 2009 sme napríklad preukázali, že pri kontrole 19. 1. 2007 sa úradne potvrdzuje počet najjazdených kilometrov na 136.616. V kúpnej zmluve zo dňa 29. 6. 2007 predávajúci potvrdzuje 136.000 najjazdených kilometrov.

Z uvádzania nepravdivých údajov v kúpnej zmluve súd nevyvodil žiadne dôsledky.

Skutočnosť, že na telese turbodúchadla je výslovne uvedený zákaz použitia silikónu. súdy obišli konštatovaním, že takýto postup síce nie je správny, avšak aplikácia tohto materiálu neznamena okamžité spôsobenie vady alebo znefunkčnenie turbodúchadla, pretože k jeho znefunkčneniu došlo až v neskoršom období.

Ide o nedodržanie predpísanej technológie pre opravu veci.

Súdy sa nevyporiadali ani s charakterom uzavretej kúpnej zmluvy v súvislosti s oprávnením žalovaného i na podpísanie kúpnej zmluvy.

Na záver zmluvy je bez akéhokoľvek odkazu za predávajúceho pečiatka a podpis B.a za kupujúceho Ž.. V záhlaví zmluvy meno B. T. sa neuvádza a neuvádza sa ani dôvod jeho podpisu.

Vzhľadom na tento právny a faktický stav okresný súd sa nevysporiadal so vznesenou námietkou, že žalovaný 2 konal v rozpore so znením § 31 ods. 1 OZ a preto platí nevyvrátiteľná domnienka (§ 32 ods. 1 OZ), že koná vo vlastnom mene. ...

Okresný súd nevyvodil z toho žiadne závery.

Listiny o sprostredkovaní predaja boli predložené až dodatočne v konaní pred súdom.

Podľa posúdenia tejto otázky by mohla následne nastať situácia, že išlo o typ spotrebiteľskej zmluvy (§ 2 a nasl. zák. č. 250/2007 Z. z. a § 52 a nasl. OZ).

Zhňujúc uvedené námietky možno konštatovať, že súd okrem toho, že vyhodnotil veci jednostranne iba v prospech tvrdení žalovaných, nevyporiadal sa s jednotlivými bodmi žaloby.

Na strane 2 rozsudku odvolacieho súdu je doslova uvedené:

„V tomto smere súd prvého stupňa správne analyzoval, že vytknutie väd a uplatnenie práv vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady, pokiaľ ide o vadu turbodúchadla, nie je dôvodné, aj keď bolo robené v zákonom stanovenej lehote a uplatnenie ďalších nárokov týkajúcich sa tzv. skrytých väd a nárokov súvisiacich s úhradou nevyhnutných nákladov vzniknutých v súvislosti s uplatnením práv vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady, nebolo uskutočnené v zákonom stanovenej lehote danej ustanovením § 599 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.“

Z tohto pre nás ťažko zrozumiteľného textu nie je zrejmé, v čom spočíva chybný postup žalobcu, alebo v čom spočíva odmietnutie práva žalobcu na účinnú reklamáciu vady a náhradu nevyhnutných nákladov resp. na poskytnutie zľavy kúpnej ceny.

K prevzatiu vozidla došlo 29. 6. 2007 a po neúspešnej reklamacii žaloba na súd bola podaná 16.7.2008 a žalovaní sa k nej vyjadrili 23. 9. 2008.

Všetko sa teda odohralo v lehote 24 mesiacov od prevzatia veci, ako sa to uvádza v § 599 ods. 1, 2 OZ.

Podobne nie je z rozsudku zrejmé, ako bola vyhodnotená znalcom zistená a potvrdená vada na turbodúchadle. Predsa je úplne zrejmé, že táto skrytá vada trvala v čase prevzatia vozidla.

Pri kúpe vozidla sa predsa nerozoberá turbodúchadlo, aby sa zistilo, či má predpísané tesnenie.»

K namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Z hľadiska odôvodnenosti dovolania dovolací súd opomenul posúdiť skutočnosť, že - išlo o vadu veci, ktorá sa prejavila po prevzatí veci ale nepochybne jestvovala v čase prevzatia vozidla, keďže súčiastka turbodúchadla bola vadná takým spôsobom, že proti výslovnému zákazu na tesnenie bol použitý silikon. Tento stav spôsobil, že pri drobení sa silikonu upchali sa kanáliky na prívod oleja a auto funkčne zlyhalo.

- išlo o vadu, ktorá bola uplatnená včas v lehote podľa § 597 ods. 1 OZ.

No a odvolací súd tento záver okresného súdu - bez prejednávania veci na pojednávaní a bez možnosti sa k zmene vyjadriť - uzavrel tak, že je potrebné aplikovať § 599 ods. 1, 2 OZ.

Súdy nesprávne aplikovali ustanovenie zákona. V rozsudku odvolacieho súdu sa hodnotí iba postoj žalovanej 2 - majiteľky auta, a nie aj postoj žalovaného 1, ktorý podľa sprostredkovateľskej zmluvy mal zabezpečiť pred predajom vozidla jeho odbornú prehliadku, čo zrejme nesplnil a nevedel na súde predložiť o tom žiadny doklad. Nepredložil ani servisnú knižku k vozidlu o opravách vozidla.

Súdy vo svojom stanovisku pochybili v tom, že nedodržali zásadu predvídateľnosti práva, ako je priebežne judikované pri reklamácií skrytých vád u vecí, ktoré sa odpredávajú cestou autobazáru.

Svoje odmietajúce stanovisko dovolací súd založil iba na tom, že v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania. Z toho dôvodu ani vecne nesprávne rozhodnutie nezakladá dôvod dovolania.

Nejde však iba o nesprávnosť hodnotenia dôkazov, ale ide o nesprávnu aplikáciu právnych predpisov.

Nepochybné išlo o skrytú vadu, ktorá jestvovala v čase predaja vozidla, čo výslovne vyplýva z posudku znalca. Nedovolené použitie silikonu namiesto tesnenia je vada, ktorá sa prejaví postupne, ako sme už vyššie uviedli.

Ak pri bežnom použití auta toto turbodúchadlo zlyhá a zistí sa, že bolo zlepené silikonom, potom tu nejde o názor žalobcu na vyhodnotenie súdu, že taká vada v čase predaja nebola, ale o objektívne zistenie (viď R č. 9/2003. zošit 1. str. 46. sp. zn. 5Co 133/00).

Princíp riadneho chodu spravodlivosti v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd resp. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. zaväzuje súdy na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí (rozsudkov a uznesení); nemôže sa to chápať tak, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument. Pokiaľ sa však rozhodnutie odvolacieho súdu nebude zaoberať odvolaním brojacim práve proti dôvodom uvedeným v rozhodnutí prvého stupňa, takýto postup je nezlučiteľný so zásadou spravodlivosti konania (Rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo 170/2005).“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„... Základné práva P. Ž. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 133/2011 zo dňa 29. 9. 2011 boli porušené.

... Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 133/2011 zo dňa 29. 9. 2011 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

... P. Ž. priznáva náhradu trov konania (právneho zastupovania) v sume 228.-Eur, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti sudca IV. senátu ústavného súdu Ladislav Orosz (ďalej aj „oznamovateľ“) listom z 28. marca 2013 v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu oznámil, že vo veciach uvedených v oznámení je členom senátu IV. ÚS (ako sudca spravodajca, resp.

člen senátu). Vo všetkých uvedených veciach figuruje na strane odporcu (aj) najvyšší súd, a to v rámci jeho rozhodovacej činnosti (trestnoprávnej, občianskoprávnej, obchodnoprávnej a správnej). Oznamovateľ, aj keď sa necítil byť v uvedených veciach predpojatý pri výkone funkcie sudcu a bol pripravený rozhodnúť o sťažnostiach objektívne a nestranne, vzhľadom na (i) podané trestné oznámenie JUDr. Š. H. (predsedu najvyššieho súdu) z 22. februára 2013 proti jeho osobe, ako aj (ii) JUDr. Š. H. v televízii 21. februára 2013 a 11. marca 2013 prezentované osobné invektívy proti jeho osobe predložil vec predsedníčke ústavného súdu na zabezpečenie postupu podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Prvý senát ústavného súdu uznesením č. k. I. ÚS 367/2013-8 z 5. júna 2013 rozhodol tak, že sudca IV. senátu ústavného súdu Ladislav Orosz vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 4136/2011 nie je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie. V nadväznosti na to IV. senát ústavného súdu v konaní o sťažnosti sťažovateľa pokračoval ďalej.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je

zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený

preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo/133/2011 z 29. septembra 2011.

Najvyšší súd ako dovolací súd v odôvodnení namietaného uznesenia z 29. septembra 2011, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, poukázal na to, že procesné podmienky v dovolacom konaní upravuje § 236 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol:

„Keďže v preskúmvanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok v časti, v ktorej odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, pričom vo výroku svojho rozhodnutia nevyslovil prípustnosť dovolania, ani nebolo potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, a vo veci samej dosiaľ nebolo dovolacím súdom vydané rozhodnutie, ktoré by bolo pre odvolací súd záväzné, je nesporné, že prípustnosť dovolania žalobcu z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. vyvodit' nemožno.“

Následne najvyšší súd skúmal, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP, pričom sa zaoberal osobitne tým, či je splnený dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP, teda či postupom všeobecných súdov sťažovateľovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázal na dovolaciu námietku sťažovateľa, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, pričom uviedol:

„Odvolací súd rozhodol v predmetnej veci v súlade s § 214 O. s. p. bez nariadenia pojednávania. Rozsudok v súlade s § 156 ods. 1 a 3 O. s. p. verejne vyhlásil, pričom

oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu 19. januára 2011 (rozhodnutie bolo vyhlásené 16. februára 2011 o 9.30 hod.). Odvolací súd neopakoval a ani nevykonával doplnenie dokazovania, pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutkových zistení na základe dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom. Zo spisu nevyplýva ani to, že by išlo o dôležitý verejný záujem (Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry ESLP nevyplýva, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonať verejne). Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní, odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Doposiaľ ESLP nejudikoval, čo je dôležitý verejný záujem a navrhované ustanovenie necháva odvolacím senátom voľnú úvahu, kedy nariadia pojednávanie z dôležitého verejného záujmu. Spravidla pôjde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku, sídliska a pod.“

K námietke sťažovateľa, že odvolací súd nevykonal dôkazy, ktoré v odvolaní navrhol, najvyšší súd uviedol:

„Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že nevykonal ním navrhnuté dôkazy, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že takýto postup súdu nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Účastníci sú totiž povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O. s. p.). O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie dovolateľ v danej veci aj využil (nebolo mu odňaté). Rozhodnutie o tom, či navrhnutý dôkaz bude vykonaný, ponecháva súdu. Odvolací súd preto svojím postupom dovolateľa nevyklúčil z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva.“

Najvyšší súd poukázal tiež na námietku sťažovateľa o tom, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný a nedostatočne odôvodnený, čím mal byť naplnený dovolací

dôvod podľa § 237 písm. f) OSP. V tejto súvislosti najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia odkázal na relevantnú judikatúru ústavného súdu, pričom uviedol:

„... odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Závery, ktoré prijal, primerane vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k názoru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. dovolací súd nezistil, preto prípustnosť dovolania nemožno vyvodíť ani z tohto ustanovenia.“

Najvyšší súd sa tiež vysporiadal s ďalšími dovolacími námietkami sťažovateľa takto:

„Žalobca ako dovolací dôvod ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). ...

Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Pre úplnosť - k formuláciám v dovolaní, ktoré nasvedčujú, že dovolateľ namieta aj nesprávne hodnotenie dôkazov - dovolací súd dodáva, že v prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto

dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá. Nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdom nie je ani dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. (vid' tiež R 42/1993).“

Na tomto základe najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu, že dovolanie podľa § 238 OSP nebolo prípustné a vady podľa § 237 OSP nezistil.

Základom argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu.

Z odôvodnenia namietaného uznesenia je zrejmé, že najvyšší súd ako dovolací súd sa podrobne zaoberal jednotlivými dovolacími námietkami sťažovateľa, ktoré primeraným spôsobom vyhodnotil a svoje závery odôvodnil. Ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nie sú založené na svojoľnej interpretácii, prípadne aplikácii príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (najmä ustanovenia týkajúce sa podmienok konania o dovolaní). Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia uviedol argumentáciu, ktorá dostatočným spôsobom odôvodňuje jeho záver o tom, že nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP a že ďalšia dovolacia argumentácia sťažovateľa (námietka nesprávneho právneho posúdenia veci) nezakladá prípustnosť dovolania, preto nejde o rozhodnutie, ktoré by bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto ústavný súd považuje namietané uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že aj argumentácia sťažovateľa v sťažnosti je zameraná na skutkové zistenia, ktoré okresný súd vyvodil z vykonaných dôkazov, a tiež na právne hodnotenie tohto skutkového stavu. Ústavný súd už konštatoval, že odlišné právne hodnotenie skutkového stavu je klasickým východiskom sporového konania, kde v súdnom konaní proti sebe stoja účastníci konania, ktorí majú odlišný a protichodný názor na vzniknutú skutkovú situáciu, ktorá spravidla vyplýva zo zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami. Súd, ktorý rozhoduje spor účastníkov konania, pri rozhodnutí v prospech jedného z účastníkov rozhodne v zásade aj v súlade s právnym

názorom úspešného účastníka, teda spravidla v rozpore s právnym názorom neúspešného účastníka (m. m. IV. ÚS 135/2012). Skutočnosti, ktoré sťažovateľ uvádza v sťažnosti, sú podľa názoru ústavného súdu výrazom výlučne jeho odlišného právneho názoru na predmet sporu. Skutkové otázky nie sú predmetom dovolacieho konania, dovolací súd nie je súdom skutkovým a nevykonáva dokazovanie (§ 243a ods. 2 OSP). Otázku právneho posúdenia možno uplatniť len v prípade, ak je dovolanie inak prípustné, pričom v tomto prípade o takú situáciu nešlo. Sťažovateľom uvádzané skutočnosti nijako neindikujú také pochybenia najvyššieho súdu v namietanom konaní a v jeho uznesení, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by naznačovali možnosť vysloviť porušenie označeného základného práva sťažovateľa podľa ústavy.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho uznesením z 29. septembra 2011. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku najvyšším súdom ako dovolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo/133/2011 z 29. septembra

2011 po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2013